

Hallituksen palsta

Hyvät naiset,

saimme pidettyä vuosikokouksen juuri ennen kuin koronaviruksen aiheuttamat toimenpiteet vaikuttivat rajoittavasti kokoontumisiin. Jokavuotinen kevätretki sen sijaan valitettavasti peruuntuu, mutta olemme vuosikokouksen innoittamina suunnittelemassa työelämän tasa-arvoa käsittelevää kyselyä jäsenillemme. Kysely on tarkoitus julkaista toukokuussa ja toivomme, että mahdollisimman moni jäsen vastaa kyselyyn.

Omalla kohdallani olen siirtynyt etätöihin ja arki on asettunut omiin uomiinsa. Koska rutiinit ovat hyväksi, olen ottanut joka aamuiseksi tavaksi ”kävellä” töihin. Lähden heti aamusta ulos ja teen ihan pienen lenkin, jonka jälkeen olen töissä. Tämä pieni työmatka erottaa vähän kotona oloa töissä olosta.

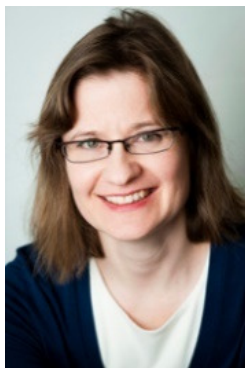
Tässä jäsenkirjeessä on uratarinan sijaan Terttu Yli-Kosken muistelut. Kiitos Tertulle niistä! Lisäksi vanhan tavan mukaan uusi hallitus esittäytyy vuoden ensimmäisessä jäsenkirjeessä.

Kaikesta huolimatta, hyvää kevättä!

Eeva-Liisa Tiitola
Naismetsänhoitajat ry:n puheenjohtaja

Uusi hallitus esittäytyy

Puheenjohtaja: Eeva-Liisa Tiitola (eevaliisatiitola@gmail.com)

Olen ollut hallituksessa tapahtumavastaavana sekä jäsenvastaavana ja nyt puheenjohtajana. Olen valmistunut Helsingin yliopistosta, pääaineena metsäekologia. Parhaillaan olen töissä tietoasiantuntijana. Perheeseen kuuluu puoliso ja kolme kissaa. Harrastuksiini kuuluu kuntosali sekä kiiltokuvien keräily.

Sihteeri: Varpu Oinas (varpu.oinas@gmail.com)

Olen toiminut Naismetsänhoitajat ry:n taloudenhoitajana viimeiset neljä vuotta ja viidennen hallitusvuoden kunniaksi siirryn nyt vaihteeksi sihteerin tehtäviin. Käytännössä tehtävien vaihto tapahtuneen hiukan viiveellä koronakriisin aiheuttamien haasteiden vuoksi. Metsänhoitajaksi olen valmistunut vuonna 2015 Helsingistä ja töissä olen Stora Ensolla. Ennen urani metsäisiä käännteitä työskentelin farmaseuttina. Harrastuksiini kuuluvat etenkin näin korona-aikaan erilaiset käsityökokeilut, joista yleensä noin puolet onnistuvat.

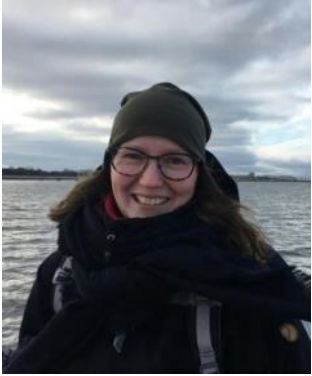
Taloudenhoitaja: Riitta Backman (backmanriitta@gmail.com)

Olen uusi hallituksessa, ja valmistunut Joensuusta 1991. Työskentelen Keski-Uudenmaan Kehittämisyhtiössä yrityspalvelupäällikkönä ja vastaan meillä yrityspalveluista ja sparraan alueemme yrityksiä kasvamaan ja kansainvälistymään. Vapaa-ajalla tykkään käydä patikoimassa, maastossa pyöräilemässä ja joskus valokuvaamassa. Käyn italian tunneilla ja toivon että jonain päivänä osaisin puhua sitä auttavasti.

Jäsenvastaava: Jaana Viinikainen (jaana.a.viinikainen@gmail.com)

Toimin hallituksessa toista vuotta jäsenvastaavana. Valmistuin 2014 Helsingistä metsäteknologian pääaineesta. Valmistumisen jälkeen olen työskennellyt määräaikaissä tehtävissä puunkorjuun ja -kuljetuksen parissa. Tällä hetkellä olen kuljetusesimiehenä Stora Enso Metsällä.

Vapaa-ajalla olen usein hiekkalaatikolla, metsäretkellä tai polkupyöräilemässä perheeni eli miehen ja 2 v. pojan kanssa. Silloin tällöin koitan vähän urheilla punttien kanssa. Leipominen ja etenkin taikinan syöminen on myös lähellä sydäntäni.

Viestintävastaava: Paula Ollila (paula.johanna.ollila@gmail.com)

Jatkan hallituksessa toista vuotta viestintävastaavana. Olen valmistunut vuonna 2010 Helsingin yliopistosta pääaineenani metsävarojen inventointi. Siitä lähtien olen työskennellyt tutkijana maankäyttösektorin ilmastoasioiden parissa. Harrastan työmatkapyöräilyä, joogaa, kaupunkiviljelyä ja lumilautailua. Suurimman osan vapaa-ajastani vietän kuitenkin 6-vuotiaan poikani kanssa touhuillen.

Naismetsänhoitajien vuosikokous 11.3.2020

Vuosikokous pidettiin tänä vuonna Helsingin keskuskirjasto Oodissa 10 naismetsänhoitajan voimin. Kokouksen alussa Metsäkeskuksen Ilmastoviisas metsänomistaja -hankkeen projektipäällikkö Pia-Maria Thomssen kertoi meille metsistä ja ilmastomuutoksesta sekä metsänhoidon vaikutuksista metsien hiilensidontaan. Kiitos vielä Pialle mielenkiintoisesta ja runsasta keskustelua herättäneestä alustuksesta!

Kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat sekä keskusteltiin alustavasti mahdollisesta pohjoismaisesta yhteistyöstä. Päätettiin, että hallitus jatkaa asian selvittämistä ja tutkii mahdollisuuksia toteuttaa yhteistyötä. Lisäksi todettiin, että olisi tarve selvittää tasa-arvon toteutumista metsäalalla ja päätettiin edistää asiaa.

Yhdistyksen hallituspaikasta luopuivat Mirja Rantala ja Emilia Palojärvi, ja uutena hallitukseen tuli mukaan Riitta Backman. Kiitokset yhteistyöstä Mirja ja Emilia, ja tervetuloa mukaan Riitta!

Terttu Yli-Kosken muistelot

16. kesäkuuta 1980 siivosin Billnäs-kirjoituspöytä piirimetsälautakunnan toimistolla Seinäjoella Koulukatu 12:ssa, silloisessa Osuuspankin talossa. Tyhjensin laatikot, pesin, kuivasin ja palautin tavarat takaisin. Päämetsänhoitaja oli minut siihen puuhaan ensimmäisenä työpäivänäni määrännyt, ”kun ei tässä huoneessa ole ennen ollut naista töissä”. Ilkasta soitettiin. Voisiko haastatella Suomen ainoaa naispuolista piirimetsänhoitajaa. ”Kiitos, tehdään myöhemmin juttuja ajankohtaisista aihepiireistä”, vastasin. Ja niin on tehtykin: hirvivahingoista, koululaisten Metsävisasta ynnä muusta. Samalla kuiskasin itselleni, että minä kerron sitten kun lähden, millaista se oli.

Nyt voi jo kertoa senkin, miten tähän oli päädytty talossa, jonka päämetsänhoitaja oli esittänyt minulle selvin sanoin linjauksensa, kun olin edellisvuonna käynyt kysymässä kesätyöpaikkaa: ”En ymmärrä, mitä nainen tekee metsälalla.” Työvoimaviranomaiset lähettivät minut osa-aikatyöhön Kauhajoen vanhainkotiin, ja vahdin siellä yksinäni iltaisin 40 vanhusta. Vanhainkodin johtokunnassa sattui olemaan Helena Varpela, jonka aviomies Lauri Varpela taas oli piirimetsälautakunnan johtokunnan puheenjohtaja. Tämä valistunut perähyppäläinen maanviljelijäpariskunta oli sitä mieltä, että paikkani olisi muualla kuin vanhainkotityössä.

Kun piirimetsälautakunnassa tuli piirimetsänhoitajan paikka auki, Varpela katsoi ajan olevan sopiva. Hän ryhtyi lobbaamaan aikana, jona termiä ei vielä ollut keksittykään. Hän soitti jokaiselle johtokunnan jäsenelle ja myös neljälle tulevalle alaiselleni. Talon metsänhoitajille ei kannattanut soittaa, koska vastustus oli selvä ja tieto olisi kulkenut päämetsänhoitajalle. Minullekin Varpela soitti ja kehotti hakemaan paikkaa. Kerroin, että mielestäni ei kannata. Hain sitten kumminkin, ja lautakunta valitsi minut yksimielisesti ohi päämetsänhoitajan esityksen. Se olisi ollut hyvä esitys. Toinen hakija sai paikan seuraavan vuoden tammikuussa ja ehti tehdä ansiokasta työtä talossa lähes 35 vuotta.

Näistä raameista minä vastasin haastattelupyyntöön. Kollegathan raivostuisivat lopullisesti, jos minä heti ensi päivänä revittelisin asemallani. Ja olihan siinä muutakin: miten minä kokematon ja tietämätön esittäisin lehdistölle suuria metsänhoidon tulevaisuuden näkymiä.

Ihmettelen sitä, miten vähän oikein käteen jäävää ja konkreettisia sanontoja noista ajoista jäi. Ilmassa oli sitäkin enemmän. En ollut tervetullut taloon. Ainoa

henkilöstöryhmä, joka suhtautui luonnikkaasti, olivat alaiseni metsäteknikot, nykyään metsätalousinsinöörit, mutta heidät olikin sitoutettu. Kun toimistolla rupesi ahdistamaan, lähdin ”paappojen” kanssa metsään päiväksi. Toki joka ryhmään mahtui myös kannustavia ihmisiä. Alaisilla oli niin hyvä ammattitaito, että se kesti yhden opettelevaisen esimiehen.

Valtakunnallisilla päivillä kyseltiin, miten olen päässyt alkuun, miten on suhtauduttu. Metsänhoitajan seistessä vieressäni vastasin kauniin ympäripyöreästi, ja aina niitä yleensä seisoi. Kerran kahden kesken toisen lautakunnan mies pääsi sanomaan, että sinuun suhtaudutaan ala-arvoisesti, metsänomistajat hän vielä ymmärtäisi, mutta että toiset metsänhoitajat eivät anna tukeaan.

Piirimetsänhoitajan toimenkuvaan kuului lainvalvontaa, metsänomistajien neuvontaa ja metsänhoitoyhdistysten ohjausta niin maastossa kuin osallistumalla kokouksiin ja toiminnan suunnitteluun. Niillä retkillä kuuli kaikenlaista. ”Kuinka kuulkaa, tulooko siitä ny oikeen mitää, voiiko tuollaanen pieni flikka olla mettänhoitaja?” – äänessä jopa pientä ihailua. Kokouksessa ukko toiselle: ”Mitä tuo tyttö täällä teköö?” Alentuva kysymys: ”Ook sä jokit toimittaja?” – minkähän takia se piti siinä sävyssä esittää. Keskimäärin oltiin yllättävän asiallisia, kiitos asiallisten adjutanttien. Minua on suurelta osin säästetty siltä, mitä selän takana on puhuttu. Kysymyksissä oli reilua ihmettelyä, josta nykyään voisi joutua oikeuteen. Ominaisuuksiin ja epämääräisiin puutteisiin vetoaminen jättää epäilyn maun. Entä jos olenkin kyvytön?

Niin kuin varmaan useimmilla, ensimmäiset vuodet työssä nousevat lähtiessä mieleen ja muutama kymmenen vuotta siellä lopussa hujahtavat vain muuten. Ehdin olla kuusi ja puoli vuotta työssä ennen ensimmäisen lapseni syntymää. Sinä aikana opin varmaan yhtä paljon kuin Metsätalolla. Opin metsien käsittelystä ja aivan uutena aiheena kokoustekniikasta. Tarjolla oli myös oppia metsänomistajien tasavertaisesta ja tilanteeseen sopivasta kohtelusta, kun seurasin kokoneiden ammattilaisten työskentelyä. Mikään oppikirja tai luento ei ole yltänyt samaan. Opin perille menoa olen jäävi arvioimaan.

Arvelin ajoittain, että olen oppinut työt ja olen kelvollinen piirimetsänhoitajaksi. Äitiyslomien välissä ja niiden jälkeen sain ymmärtää, että olin vain luullut. Se näkyi tehtävien jaossa. Myös ne vähäiset herrasmiessopimukset, joita tässä raadollisessa maailmassa esiintyy, koskevat pääpiirteissään herras**miehiä**. Yllättävää kyllä ajan mittaan voitin niissä kaupoissa. Koulutus- ja neuvontatyön räätälöidyissä toimenkuvissa olen ollut hyvinkin kotonani. Kun toimenkuvaa sovelletaan laveasti, ei haittaa, vaikka koulutuspäällikkö ajattelisi, että apua, pitääkö meidän saada

koulutustilaisuus pystyyn. Haetaan ideoijat ja seuralliset asiansa osaavat kouluttajat, ja saadaan aikaan antoisa tilaisuus. Viimeiset vuodet olen tehnyt Euhankkeiden maksatushakemuksia. Valmista faktaa, numeroita, muut ovat tehneet työn siihen asti, ja riittää mielenkiintoa ja jännitystä pysyä selvillä ajoittain muuttuvista ohjeista ja eri rahoittajien vaatimuksista aineiston suhteen.

Oli sitten mies tai nainen, tekijän persoona värittää hänen työtään. En ollut räväkkä kiroilija, palautteen mukaan joskus liiankin arka tuomaan tietämystäni esille. Ajattelin, että olen sitkeä, enkä lähde alkuvuosina kulumallakaan pois talosta. Kyllähän minä näin, mutta yritin mahdollisuuksien mukaan olla niin kuin nuoruudessani yksi karjalaisnainen kuvaili tilannettaan: "Mie olin nii ko mie en ymmärtäs mittään." Yksi tärkeä tavoite oli, että en niin pahasti polttaisi porstuaani, ettei taloon jälkeeni valittaisi naisia. Heitä on nyt talossa, heitä on palkattu jopa urani ensimmäisen päämetsänhoitajan kaudella, olkoot sitten vaikka minusta huolimatta. Nainen metsäalalla on monille nuoremmille niin luonnikasta, että enää ei ole mikään kysymys "Eikö sieltä ketää miestä löyry puhelimehen?" - Tekstin hautuessa pöytälaatikossa valkeni, että miestä kysytään vieläkin, mutta hyvin harvoin, ei enää monta kertaa viikossa.

Parhaana mieleen on jäänyt enempiä miettimättä joukko kannustavia ja ennakkoluulottomasti esiintyviä työtovereita ja metsänomistajia. Toinen yhtä antoisa joukko ovat veroasiakkaat, joille tein metsäveroilmoituksia vuosituhannen vaihteen molemmin puolin lähes kaksikymmentä vuotta. Monen kanssa jaoimme kuulumiset, usein sain enemmän kuin annoin, ja useimmat lähtivät kiitollisina pois täytetty ilmoitus mukanaan. Ja tietysti metsä itsessään, joskin viime vuosina enemmän vapaa-ajalla. Hämmäntynyt kysymys junassa kymmeniä vuosia sitten: "No oookkos sä sitte kiinnostunu ...siitä mettästä?" Kyllä, juuri siksi valitsin tämän ammatin enkä vieläkkään tiedä, miten toisin olisin voinut silloin valita.

Koulukatu 12 on purettu. Sen paikalla on kerrostalo uuden torin laidalla. Billnäs-pöytä on vieläkin käytössäni ja jää kuulemma huoneen seuraavalle haltijalle. Ison pöytälaatikon pohjakartongin kehystytin pari vuotta sitten ja vein kotiin eteisen seinälle vessan oven viereen. Kartongissa on maatalousministeriön väripiirroskuvin varustetut ohjeet lantalan tekoon vuodelta 1944. "Kasvinravintoaineet ovat arvokkaita". Kysymys ruuan hinnasta on ollut toisessa perspektiivissä kuin nykyään. Silloin mietittiin sitä, onko ruokaa saatavissa ja löytyykö kukkarosta rahaa. Laajoista valikoimista, eettisestä syömisestä ja rahan käytöstä kaikkeen kivaan ei keskivertotaloudessa nähty edes unta.